

ПРАВОВІ ЗАСАДИ РЕГУЛЮВАННЯ ДЕРЖАВНИХ ЗАКУПІВЕЛЬ У ЄВРОПЕЙСЬКОМУ СОЮЗІ

І. ВЛЯЛЬКО

*кандидат юридичних наук,
асистент кафедри порівняльного і європейського
права Інституту міжнародних відносин
(Київський національний університет
імені Тараса Шевченка)*

Основною складовою європейської інтеграції є співпраця в економічній сфері. Інтеграція держав — членів Європейського Союзу (далі — ЄС, Євросоюзу) передбачає координацію економічної політики, функціонування внутрішнього ринку за умови вільного руху товарів, осіб, послуг та капіталу, а також гармонізацію законодавства держав і розвиток правових механізмів співробітництва.

Органи державної влади, які здійснюють закупівлі товарів, робіт та послуг на внутрішньому ринку ЄС, безпосередньо впливають на економічну діяльність Євросоюзу. Загальна вартість державних закупівель зростає, зокрема, за останніми даними, їх обсяг становить два трильйони євро на рік, або приблизно 18—19 % ВВП Євросоюзу [1], а в компаніях та фірмах, бізнес яких залежить від таких закупівель, працюють понад 30 мільйонів робітників [2].

Актуальність дослідження сфери держзакупівель зумовлюється також тим, що профільне внутрішнє законодавство України перебуває у процесі постійного оновлення. Водночас протягом кількох останніх років у Євросоюзі також відбувається реформування законодавства щодо закупівель. Зазначимо, що державні закупівлі є однією з пріоритетних сфер адаптації законодавства України до законодавства ЄС, що є необхідною складовою тривалого процесу інтеграції нашої держави до Євросоюзу. За таких умов динамічного розвитку правового регулювання потрібно аналізувати зазначені зміни та використовувати досвід Євросоюзу в цій галузі.

Зазначимо, що окремі аспекти правового регулювання сфери держзакупівель в Євросоюзі аналізували І. Влялько, В. Колотій, Н. Обушко, П. Пашина, В. Піла, В. Смирчинський, О. Турченко, О. Шатковський, С. Яременко [3]. Згадаємо також роботи К. Блюмана, Л. Дюбуї, Н. Мусиса, А. Татама [4], які намагаються дуже стисло викласти основні положення щодо застосування правил укладання державних контрактів на закупівлю та контролю за їх дотриманням у ЄС.

© І. Влялько, 2012

Але питання правового регулювання держзакупівель у Євросоюзі лише фрагментарно висвітлювалися в українській науковій літературі. Дослідження охоплюють акти переважно 1990-х роках, тому наведена в них інформація є застарілою. У середині двотисячних років основним положенням правового регулювання цієї сфери були присвячені праці, зокрема, І. Влялька, О. Шатковського [5].

До останнього часу українськими вченими недостатньо досліджувався сучасний стан правового регулювання держзакупівель у Євросоюзі, зокрема питання законодавчих змін у цій сфері 2007-го та 2009-го років. Специфіка держзакупівель в Євросоюзі полягає в тому, що ця сфера є предметом не лише національного законодавства держав-членів, а також загальноєвропейського (наднаціонального) регулювання. У цій статті ми розглядаємо правове регулювання саме на рівні актів Євросоюзу.

Органи державної влади переважно використовують ринкові механізми для задоволення своїх потреб, зокрема — шляхом укладання контрактів між державними органами і постачальниками товарів чи послуг. Ринок європейських співтовариств у 50-х і 60-х роках минулого століття характеризувався національним сегментуванням, а державні контракти (договори) називали «останнім оплотом державного протекціонізму». Систематичне надання переваги національним підприємствам, компаніям чи фірмам пояснюється тим, що для державної влади закупівлі є зручним механізмом для стимулювання економічного розвитку, сприяння науковим дослідженням, забезпечення зайнятості населення тощо. Важливість держзакупівель для економік держав-членів становила перешкоду на шляху досягнення компромісу щодо можливості закріплення спеціального регулювання в установчих договорах ЄС [6, 292].

Тому положення установчих договорів ЄС є лише рамками, що містять принципи правового регулювання, які мають загальне застосування і яких потрібно дотримуватися, укладаючи контракти про держзакупівлі. Це, наприклад, принцип заборони дискримінації на підставі національності; принцип вільного руху товарів, послуг, капіталів, заборони кількісних обмежень, а також еквівалентних до них заходів; принцип свободи заснування. Оскільки норми установчих договорів не встановлюють зобов'язань щодо забезпечення прозорості процедур у сфері держзакупівель, тому виникла потреба в прийнятті спеціальних актів інститутами ЄС, і вторинне законодавство ЄС щодо держзакупівель було прийнято аби відкрити для конкуренції традиційно закриті та розмежовані національні ринки держав-членів. Тобто, завдання для ЄС полягало в тому, щоб державні контракти стали доступними для всіх суб'єктів ринку на рівних засадах.

Політика у сфері регулювання державних закупівель на рівні ЄС розпочалась з 70-х років. Спершу було ухвалено Директиву 71/305/ЄЕС про узгодження процедури укладання державних контрактів щодо виконання робіт, і згодом Директиву 77/62/ЄЕС про координацію процедури укладання державних контрактів щодо постачання товарів. Починаючи з 1993 р., було введено в дію шість різних директив, зі змінами і доповненнями, що створили базу для регулювання цієї галузі. Це: Директива 93/36/ЄЕС про державну закупівлю товарів; Директи-

ва 93/37/ЄЕС про державну закупівлю робіт; Директива 92/50/ЄЕС про державну закупівлю послуг; Директива 89/665/ЄЕС про засоби правового захисту (щодо оскаржень); Директива 93/38/ЄЕС щодо підприємств з надання комунальних послуг; Директива 92/13/ЄЕС про засоби правового захисту підприємств з надання комунальних послуг (щодо оскаржень) [6, 293].

Слід наголосити на тому, що метою цих директив не є всеохоплююча уніфікація норм права держав-членів щодо державних закупівель, їхньою метою є координація національних процедур укладення контрактів у сфері держзакупівель шляхом упровадження рамкових норм для органів-замовників. Директиви 1970-х, а згодом — 1990-х років стосовно держзакупівель у ЄС зазнавали значної критики через те, що були нечіткими та надмірно складними.

У середині двотисячних років відбулася реформа у правовому регулюванні та зазначені вище директиви замінили двома консолідуючими актами: Директива 2004/17/ЄС та Директива 2004/18/ЄС.

Досліджуючи вторинне право ЄС на сучасному етапі, можна побачити, що в правовому регулюванні держзакупівель спостерігалась чітка дихотомія цієї сфери, тобто поділ на традиційний (закупівля товарів, робіт і послуг) і особливий (постачання води, енергоресурсів, транспортні та поштові послуги) сектори. Окремо виділяють Директиву 2007/66/ЄС щодо процедур оскарження рішень стосовно укладання контрактів. І разом з тим, 2009 р. виокремився ще один сектор правового регулювання на рівні Євросоюзу — оборонні закупівлі [7].

Зауважимо, що у Лісабонському договорі 2007 р. не передбачається змін у правовому регулюванні сфери держзакупівель, оскільки регулювання основних свобод та заборона дискримінації залишаються ідентичними. Водночас не можна не звернути увагу на те, що передбачається запровадження нових статей, зокрема з метою сприяння та використання ефективних та сумісних методів закупівель для Європейського оборонного агентства.

Розпочнемо стислий аналіз *Директиви 2004/18/ЄС* [8], яка спрямована на забезпечення відкритої конкуренції за державні контракти у традиційному секторі. Державні контракти — це договори про закупівлю, укладені в письмовій формі між одним чи кількома суб'єктами економічної діяльності з однієї сторони, та одним чи кількома органами-замовниками — з другої, предметом яких є виконання робіт, постачання товарів або надання послуг. Органи-замовники — це державні органи, органи місцевої влади, органи, діяльність яких регулюється нормами публічного права, об'єднання одного чи більше таких органів.

Для укладення державного контракту потрібно, щоб одна зі сторін мала статус органа-замовника. Це поняття досить широке, тим більше, що Суд ЄС тлумачить його у функціональному сенсі, аби не дати втягнути себе в такі юридичні формулювання, які можуть пропонувати органи державної влади, прагнучи вивести себе з-під дії норм Євросоюзу. Детальніше щодо практики Суду ЄС дивитись, наприклад [9].

До органів-замовників можуть належати: держава (це поняття охоплює органи, які здійснюють законодавчу, виконавчу та судову владу, у тому числі — на рівні суб'єктів федерації); територіальні громади; державні організації та органи,

діяльність яких регулюється нормами публічного права (перелік яких наведено в Додатку 4 до Директиви).

Директива застосовується до контрактів, сума яких без ПДВ дорівнює або більша за встановлені межі. У ст. 7 Директиви виділено такі граничні величини (станом на 2012 р.): для контрактів на закупівлю товарів і контрактів на закупівлю послуг за державні кошти — у 130 та 200 тисяч євро, для договорів на проведення робіт — п'ять мільйонів євро, а також якщо ці контракти включають будівництво і більш ніж на половину фінансуються органами-замовниками.

Передбачена загальна заборона штучного зменшення вартості державних контрактів з наміром обійти правила, що встановлені Директивою.

Деякі винятки, згідно зі ст. 15 Директиви, стосуються контрактів, що регулюються міжнародним правом: міжнародні угоди або спеціальні процедури міжнародних організацій. Про всі такі договори повідомляється Комісії ЄС, яка може проконсультуватися з Консультативним комітетом із питань державних закупівель. Положення Директиви не застосовуються також до укладеного міжнародного договору щодо дислокації військ та підприємств держави-члена або третьої країни. Застосовується також виняток згідно зі ст. 10 Директиви щодо виробництва або торгівлі зброєю, боєприпасами та військовими матеріалами, перелік яких наведено в Додатку 5. Держави-члени можуть зберегти право участі в процедурах укладання контрактів на закупівлю за державні кошти тим підприємствам, де працюють інваліди, або передбачити виконання таких контрактів у рамках програм з працевлаштування, коли більшість таких працівників не можуть виконувати обов'язки за нормальних умов.

Державні контракти укладаються в результаті процедури, яка забезпечує рівну участь на конкурентних засадах. Вирізняють *чотири основні типи процедур*: відкрита та обмежена, процедура переговорів та конкурентний діалог. Директиви надають можливість органу-замовнику обирати між цими видами. Процедура відкритих торгів передбачає доступ всіх зацікавлених учасників, а процедура проведення торгів з обмеженою участю у закупівлі передбачає можливість подання тендерної пропозиції лише для запрошених учасників.

Процедура переговорів застосовується у чітко встановлених випадках та передбачає, що орган-замовник проводить переговори з постачальниками щодо змісту їх тендерних пропозицій, консультує їх щодо своїх потреб та умов вибору найкращої пропозиції. Можливість її використання допускають коли нормальна процедура завершилася невдало через відсутність відповідної пропозиції або у разі нагальної потреби, або коли контракти стосуються постачання матеріально-технічних цінностей для наукових досліджень, конструкторських і технологічних розробок.

Процедура конкурентного діалогу передбачена на випадок «особливо складних» договорів, коли будь-який суб'єкт може надіслати запит на участь, після чого орган-замовник проводить діалог із кандидатами, допущеними до процедури, з метою виокремити того, хто здатен об'єктивно визначити необхідні технічні засоби для досягнення встановлених замовником цілей; об'єктивно визначити юридичну або фінансову складову проекту для замовника.

Органи-замовники застосовують національні процедури, відповідно до визначених у Директиві, і можуть використовувати для цього рамкові угоди, системи динамічних закупівель, електронні аукціони, звертатись до центрального органу закупівлі.

Для забезпечення ефективної конкуренції в цій сфері потрібно, щоб оголошення про здійснення закупівлі було розповсюджено на всій території Євросоюзу. Інформація, що міститься в повідомленнях, має бути вичерпною і становити економічний інтерес для постачальників. З метою забезпечення інформативності цих оголошень забезпечено належні інструменти, такі як стандартні форми оголошень, які містяться у додатках до директиви та Спільний словник державних закупівель — Регламент № 2195/2002 [10]. Ухвалення регламенту замість директиви можна пояснити тим, що в цьому разі створення системи класифікації для державних контрактів не вимагає від держав-членів її імплементації. Словник базується на розгалуженій структурі та містить коди (до дев'яти цифр), які відповідають термінам, що описують поставки, роботи або послуги, які можуть бути предметом контракту.

Згідно зі ст. 38 Директиви, у разі проведення відкритої процедури встановлюється мінімальний термін прийняття заявок у 52 дні з дати, коли оголошення про контракт було надіслано; цей термін може бути скорочений і зазвичай може становити 36 днів, однак не менше ніж 22 дні, у разі публікації попереднього інформаційного повідомлення.

Якщо повідомлення поширюються за допомогою електронних засобів, строки отримання тендерних пропозицій може бути скорочено на сім днів. Такі повідомлення публікуються Офісом офіційних публікацій (ООП) — Додаток 8 до директиви. Офіс офіційних публікацій друкує відповідне повідомлення в Додатку S до Офіційного Вісника ЄС (далі — ОВ) і це повідомлення розміщує в мережі Інтернет за допомогою електронної системи *Tenders Electronic Daily*. Витрати на публікацію повідомлень у Додатку S до ОВ покладаються на ЄС.

Щодо кожного укладеного контракту, рамкової угоди та запровадження системи динамічної закупівлі орган-замовник повинен подати письмовий звіт, що має містити дані, зазначені у ст. 43 Директиви.

У Директиві визначено чіткі критерії дотримання законодавства суб'єктами підприємницької діяльності. Певні критерії згідно зі ст. 45 Директиви дають змогу усувати постачальника від участі в конкурсі; критерії підтвердження професійної здатності згадані у ст. 46. Підтвердження належного фінансового та економічного стану постачальника містяться у ст. 47 Директиви, а в наступній статті наведено відомості для підтвердження технічної або професійної спроможності.

Контракти мають бути укладені на основі об'єктивних критеріїв, що відповідають принципам прозорості, недискримінації та неупередженого ставлення і гарантують, що учасники оцінюються в умовах ефективної конкуренції. Згідно зі ст. 53 визначають два критерії, на яких базується вибір органами-замовниками: найнижча ціна та найбільш економічно вигідна пропозиція. Кожний критерій для визначення найбільш економічно вигідної пропозиції слід зазначити в оголошенні про контракт або в тендерній документації, а також рівень важливості того чи іншого критерію.

Спеціальним актом, що регулює замовлення на ринку так званих комунальних послуг є *Директива 2004/17/ЄС* [11]. Відповідно, попередні директиви 90-х років скасовуються. Проаналізовані нами вище принципи і правила, за винятком конкурентного діалогу, застосовуються також у *Директиві 2004/17/ЄС* про особливі галузі, або про так званий «комунальний» сектор, що регулює замовлення на ринку комунальних послуг (постачання газу, тепло- та електроенергії, води та водовідведення), а також замовлення транспортних та поштових послуг, діяльності щодо розвідки чи видобутку нафти, газу, вугілля, інших твердих видів палива, щодо забезпечення функціонування морських портів, аеропортів. Положення згаданої директиви розповсюджуються на всі органи-замовники та організації, які здійснюють діяльність в одній із зазначених сфер.

Згідно зі ст. 16 *Директиви*, предметом регулювання є контракти, вартість яких, без урахування ПДВ, становить: постачання товарів і надання послуг — 400 тисяч євро; контракти на виконання робіт — 5 мільйонів євро.

Директива 2004/17/ЄС містить визначення конкурсу проектних робіт (ця процедура відмінна від *Директиви 2004/18/ЄС*). Органи-замовники можуть проводити такі конкурси з метою отримання найкращого проекту з планування міста або ландшафту. Це можуть бути проекти архітектурного або інженерного характеру, а також проекти, що передбачають створення системи обробки даних. Проекти мають брати участь у конкурсі, переможця встановлює спеціальна комісія, яку призначає орган-замовник.

Директиви у сфері держзакупівель, що схвалені 2004 р., спрямовані на вжиття заходів щодо подолання техніко-юридичних недоліків, які властиві старим директивам, спрощують та модернізують процедури постачання товарів, робіт і послуг, зменшують рівень бюрократизму, скорочують час та фінансові витрати учасників закупівель шляхом використання нової методики управління тендерними процедурами, полегшують проведення електронних закупівель та електронних аукціонів тощо.

У Євросоюзі відбувається процес реформування та вдосконалення засобів правового захисту учасників процедур держзакупівель. *Директива 2007/66/ЄС* спрямована на підвищення ефективності й прозорості процедур оскарження рішень стосовно укладання державних контрактів [12].

Потреба у внесенні змін та доповнень до існуючих директив виникла у зв'язку з тим, що: між державами — членами ЄС існують неузгодженості щодо строків процедури перегляду рішень до укладання договорів (контрактів) про закупівлю; а самі процедури перегляду рішень значно відрізняються в різних державах-членах; незаконне пряме укладання договорів щодо держзакупівель (без тендеру) є найбільш серйозним порушенням норм ЄС.

З метою усунення зазначених порушень нова *Директива 2007/66/ЄС* запроваджує процедуру перегляду рішень після укладання договорів, що дає змогу третій стороні у певний термін з моменту укладення контракту застосовувати процедуру оскарження та оголошувати контракт недійсним. Також вилучається низка статей про систему добровільної атестації та погоджувальний механізм, що виявилися неефективними.

Отже, передбачається низка ключових положень, які надають можливість здійснювати правовий захист у сфері держзакупівель, зокрема — незалежність органу, який здійснює розгляд скарг та перегляд рішень щодо закупівель; доступність судового захисту, гарантоване право подавати скарги та встановлення термінів для такого оскарження, можливість відшкодування завданих збитків; доступність інформації про рішення щодо тендеру; забезпечення ефективності виправлення помилок та порушень до підписання контракту, наприклад, шляхом призупинення процедури закупівель, скасування ухвалених замовником рішень. Детальніше дивитись, наприклад [13].

2009 року в Євросоюзі було ухвалено нову *Директиву 2009/81/ЄС* [14] щодо закупівель у галузі оборони та безпеки, що відбулось вперше в багаторічній історії становлення права держзакупівель в ЄС, які раніше регулювалися загальними правилами закупівель, але з певними винятками. Врегулюються відповідно до ст. 8 Директиви контракти, вартість яких, без урахування ПДВ, становить: а) якщо це постачання товарів і надання послуг — 400 тисяч євро; б) якщо це виконання робіт — 5 мільйонів євро і більше.

Предметом регулювання нової директиви є укладання контрактів щодо закупівель військового обладнання (зброї, боєприпасів, військової техніки тощо), а також забезпечення надійності та швидкості поставок, зокрема, на випадок збройного конфлікту, захист інформації, встановлення спеціальних правил укладання договорів з субпідрядниками. Директива покликана створити спільний для країн Євросоюзу режим державних закупівель устаткування та послуг у галузі безпеки й оборони з подальшим формуванням єдиного ринку в цій сфері. За даними Європейського оборонного агентства, 2009 р. загальні витрати ЄС на оборону становили 194 млрд євро, або 1,67 % європейського ВВП та 3,3 % урядових витрат. Директива охоплює увесь спектр діяльності оборонної промисловості: наукові дослідження та розвиток, промислове виробництво, ремонт, модернізацію, торгівлю, обслуговування, логістику. Ці етапи включають також оцінку й тестування продукції, зберігання, транспортування, інтеграцію, демонтаж, знищення та інші послуги. Це зробить ринок оборонної продукції більш відкритим, кошти платників податків використовуватимуться ефективніше, збройні сили фінансуватимуться краще, а індустрія отримає доступ до нових ринків [15].

Таким чином, можемо дійти таких висновків. На задоволення державних потреб шляхом постачання товарів, надання послуг та виконання робіт за державні кошти спрямовується значна частина економічної діяльності Євросоюзу. Основні принципи правового регулювання державних закупівель у ЄС містяться в базових положеннях установчих договорів. Разом з тим наявні деталізовані профільні акти (директиви та регламенти) Євросоюзу. Так, встановлено єдину систему класифікації та опису товарів і послуг (з відповідними кодами), що застосовується до держзакупівель — Регламент №2195/2002. У правовому регулюванні виокремлюють чіткий поділ на державний (закупівля товарів, робіт і послуг) — Директива 2004/18/ЄС, та комунальний сектори (постачання води, енергоресурсів, транспортні та поштові послуги) — Директива 2004/17/ЄС. Продовжується вдосконалення правового регулювання сфери держзакупівель: зокрема щодо засобів правового захисту — Директива 2007/66/ЄС, спрямована

на підвищення ефективності та прозорості процедур оскарження рішень у цій сфері; а також щодо закупівель у сфері оборони та безпеки — вперше ухвалений спеціалізований акт — Директива 2009/81/ЄС.

ВИКОРИСТАНІ МАТЕРІАЛИ

1. *European Commission. Internal Market. Public Procurement* [Електронний ресурс] // Сайт «ec.europa.eu». — Режим доступу : http://ec.europa.eu/internal_market/publicprocurement/index_en.htm
2. *EU public procurement. April 5, 2012* [Електронний ресурс] // Сайт «oecdinsights.org». — Режим доступу : <http://oecdinsights.org/2012/04/05/eu-public-procurement-opening-markets-by-example-and-if-that-doesnt-work/>
3. *Колотій В., Пила В., Шатковський О., Яременко С.* Регулювання правовідносин у сфері державних закупівель в ЄС та в Україні. — К. : Ніка-Прінт, 2005. — 768 с.
4. *Татам А.* Право Європейського Союзу : підручник / пер. з англ. під ред. В. І. Муравйова. — К. : Абрис, 1998. — 424 с.
5. *Гармонізація систем конкуренції та державних закупівель України зі стандартами ЄС* [Електронний ресурс] // Сайт «competitionproject.org.ua». — Режим доступу : <http://competitionproject.org.ua/uk/pro-nas/nasha-komanda.html>
6. *Право Європейського Союзу : підручник / за ред. В. І. Муравйова.* — К. : Юрінком Інтер, 2011. — 704 с.
7. *European Commission. Internal Market. Public Procurement* [Електронний ресурс] // Сайт «ec.europa.eu». — Режим доступу : http://ec.europa.eu/internal_market/publicprocurement/rules_defence_procurement/index_en.htm
8. *Directive 2004/18/EC on the coordination of procedures for the award of public works contracts, public supply contracts and public service contracts* // Official Journal of the European Union. — 2004. — L 134. — P. 114.
9. *Вялько І. В.* Практика Суду ЄС в сфері державних закупівель // Актуальні проблеми міжнародних відносин : зб. наук. праць. — К. : Київ. нац. ун-т ім. Т. Шевченка, ІМВ. — 2006. — Вип. 61. — Ч. II. — С. 186–192.
10. *Regulation (EC) 2195/2002 on the Common Procurement Vocabulary* // Official Journal of the European Union. — 2002. — L 340. — P. 1–562.
11. *Directive 2004/17/EC coordinating the procurement procedures of entities operating in the water, energy, transport and postal services sectors* // Official Journal of the European Union. — 2004. — L 134. — P. 1.
12. *Directive 2007/66/EC amending Council Directives 89/665/EEC and 92/13/EEC with regard to improving the effectiveness of review procedures concerning the award of public contracts* // Official Journal of the European Union. — 2007. — L 335/31. — P. 31.
13. *Вялько І. В.* Реформа засобів правового захисту сфери державних закупівель ЄС // Актуальні проблеми міжнародних відносин : зб. наук. праць. — К. : Київ. нац. ун-т ім. Т. Шевченка, ІМВ. — 2008. — Вип. 76. — Ч. II. — С. 67–73.
14. *Directive 2009/81/EC on the coordination of procedures for the award of certain works contracts, supply contracts and service contracts by contracting authorities or entities in the fields of defence and security* // Official Journal of the European Union. — 2009. — L 216/76. — P. 76–136.
15. *Український національний комітет МТП.* Регулювання ринку зброї ЄС обговорять на семінарі за участі Єврокомісії та ділових кіл. 2011-01-12 [Електронний ресурс] // Сайт «iccua.org». — Режим доступу : <http://iccua.org/news/179>

Влялько І. В. Правові засади регулювання державних закупівель у Європейському Союзі

Анотація. Статтю присвячено дослідженню проблем сучасного стану правового регулювання державних закупівель у ЄС. Проаналізовано засади правового регулювання держзакупівель у межах Євросоюзу на основі аналізу нормативної бази, визначено етапи розвитку законодавства ЄС у цій сфері.

Ключові слова: Євросоюз, ЄС, державні закупівлі, тендери, державні контракти, державні органи-замовники, закупівля товарів, робіт та послуг за державні кошти, Україна.

Влялько И. В. Правовые основы регулирования государственных закупок в Европейском Союзе

Аннотация. Статья посвящена исследованию проблем современного состояния правового регулирования государственных закупок в Евросоюзе. Исследованы основы правового регулирования госзакупок в рамках Евросоюза на основе анализа действующей нормативной базы, определены этапы развития законодательства ЕС в этой области.

Ключевые слова: Евросоюз, ЕС, государственные закупки, тендеры, государственные контракты, государственные органы-заказчики, закупка товаров, работ и услуг за государственные средства, Украина.

Vlyalko I. Legal Fundamentals of the Regulation of the European Union Public Procurement

Annotation. The article is devoted to the scientific research of the contemporary state of the European Union legal regulation in the field of public procurement, as well as analysis of the EU legislation development. The article covers reasons for creation of legal basis in the field of EU public procurement. The main stages of the EU legislation development in the sphere of public procurement are defined.

Key words: European Union, public procurement, tender, public contracts, contracting authorities, public procurement of goods, works and services, Ukraine.